

Anna fra Røros

en *ny* romanserie av forfatterne bak den populære serien *Rosemalt*

Hennes skjebne er forseglet av et løfte

Anna er nitten år. Moren er smeddatter fra Røros, og faren er tysk bergverksingenør. Da faren dør i en gruveulykke i Tyskland i 1902, blir moren tvunget til å flytte tilbake til Røros med barna. Moren blir syk, og Anna lover å ta seg av broren, Heine. Anna drømmer om egen lykke, men kan hun finne lykken uten å bryte æresordet hun har gitt sin mor? Under Rørosmartnan 21. februar 1912 begynner historien om Anna ...

Anna fra Røros

Kom, Anna! Kom og dans med meg!

Det trange, lavloftede danselokalet var fullt av folk. Nesten alle prøvde å finne plass til å svinge seg i rørospolsen. Bare noen halv-voksne gutter, et par eldre gubber og noen ungjenter sto og trykket langs veggene og borte i hjørnene. Gubbene delte på en flaske med noe blankt i. De unge kastet lange blikk etter hverandre. Ville så gjerne, men våget ikke helt.

Musikken kom fra to menn med fele som sto i det ene hjørnet, skrått overfor inngangsdøren på motsatt tverrvegg. Det var ingen møbler i det spartanske lokalet, ikke noe å sitte på. Men ingen lot til å bry seg om det.

Ingen brydde seg heller om at det dampet rått og stramt av mange av de som befant seg i rommet. Klær av skinn og ull med ukegammel fukt i seg, de luktet av hest og av mannfolk, av slike som hadde kjørt i dager og uker, og sjelden så noen bades-tamp. Dunstene blandet seg med eimen av billig brennevin.

Rørosmartnan var handel, med boder i gatene og en tilstrømming av folk fra Sverige og ellers rundt om

i landet.

Martnan var også liv og leven, dans og morskap kvelden lang, ofte helt til det grydde av dag. Natten var lang på Røros i februar.

Ingeborg Anna, eller Anna som hun oftest ble kalt, hadde gått til

***De var nitten år, og
fortsatt ugifte begge to.***

danselokalet sammen med Hjørdis, venninnen.

De var nitten år, og fortsatt ugifte begge to. Det var stor rift om dem på dansegulvet.

Hun tittet bort på venninnen. Hjørdis var liten og slank, så mest ut som en lyshåret alv i den nye, grøn-nrutete kjolen. Hun virket tander, nærmest skjør, men var i virkeligheten en rakrygget skikkelse med et solid temperament.

Selv var hun høyvokst, slank og mørk, den rake motsetning til vesle Hjørdis. Mannfolkene kastet lange blikk etter henne også, såpass hadde hun da fått med seg. Men hun trodde nok helst de falt for Hjørdis, selv om det var Anna som var lettest til

beins på dansegulvet, som var hun født med polsen i kroppen. Rytmen hadde hun arvet etter både bestefaren og moren.

For ikke å snakke om danseglæden.

– Kom, Anna! Det er min tur nå! Hun sukket.

Lasskjøreren, som ikke var helt ung lenger, ville ikke gi seg. Helt stø til beins var han heller ikke. Han hadde nok styrket dansemotet med både én og flere drammer.

Hun lo mot ham.

– Har du lært deg alle turene nå da, Jo-Persa?

– Det får du ikke vite før du slipper meg til, skralte han, med et overmot han ellers ikke eide. Som rørsinger flest var han fåmælt i det daglige. Men fikk han noen drammer under skinnvesten, skjedde det sannelig forandringer.

Den halvgamle unγκaren hadde et ekstra godt øye til henne, hun visste da det. Han mente nok hun kunne bli en høvelig gardkjerring på bruket der han bodde sammen med moren. Faren var død og søsknene hadde flyttet ut.

Det siste hun kunne tenke seg var å dele hus og seng med Jo-Persa. Han var diger som en kjempe, luktet vondt og var altfor gammel for henne. Og han kunne ha et ustyrlig temperament når drammen ble for mange. Dessuten hadde hun mer enn nok å ta seg av hjemme, til å ha tid til å tenke på mannfolk. Moren hadde vært svakelig helt siden de

flyttet fra Tyskland. Men etter at Besta døde for ett år siden, var moren blitt enda mer skrøpelig og skjør. Det var som den ekstra sorgen dro kreftene ut av den magre kroppen. Nå gjorde hun bare det aller mest nødvendige. Og for noen dager siden hadde hun fått en lei forkjølelse. Anna håpet moren snart ble friskere og fikk kreftene tilbake. Slik det var nå, falt mye av arbeidet på henne. Helst hadde hun sett at de kunne arbeide sammen, side ved side. Det var så mye mer hygge i det.

Kanskje var det livsmotet moren manglet, det faren, og nå mormoren hennes, hadde tatt med seg i graven.

Bare tanken på at hun selv var ute og moret seg mens moren lå krimsjuk hjemme, ga henne et stikk av dårlig samvittighet.

Det var ikke bare moren. Hun

Det siste hun kunne tenke seg var å dele hus og seng med Jo-Persa.

hadde broren, Heine, som hun også måtte passe på. For ikke å snakke om Bessfar. Han var en dyktig smed, men likte vel så godt å danse og spille fele. Det var han som hadde lært Hjørdis og henne å danse rørsjols, noe hun var ham evig takknemlig for. Dessverre sa han sjelden nei til en dram. Litt for ofte, særlig etter at Besta døde, var det blitt for mange av dem, så han helt glemte arbeidet i smia.

Hun ville ikke tenke på det nå.

I kveld skulle hun more seg. Hun hadde tatt en grundig omgang i stampen før hun gikk, selv om det var midt i uken, og hadde gredd det lange, brunsorte håret lenge og grundig, og for en gangs skyld latt det være utslått. Skjørtet var rødlig, i finvevet, stripe ullstoff, og hun hadde finblusen på, den hun brukte i kirken, med vesten over. Den fulgte

Igjen dette vonde savnet, en smerte hun bar under brystet som en innkapslet byll nær hjertet..

kroppen helt ned til hoftene. Rundt halsen hadde hun et finsjal hun hadde fått lov å låne av moren, sammen med en brosjé som holdt det sammen.

– Ja, ja. Kom da, Jo-Persa! Vis meg at du har lært deg alle polsurene!

– Her skal det bli både rettsnu og vrangsnu! hoiet Jo-Persa og grep etter henne.

Hun måtte le, selv om hun var sliten. Det hadde blitt flerfoldige runder med de mange svenskene som årvisst kom til Røros under martnan for å handle varer. De var ikke vanskelige å lokke ut på dansegulvet, selv om dansen var komplisert. Men det var mange variasjoner i hvordan polsen ble danset, og ingen som kunne sies å være den eneste riktige.

I dansen fant de uansett en forbrødring over landegrensen.

Rørospolsen skiller oss vanlige folk fra de rike, storingene, tenkte hun beskt, der hun lot seg svinges, eller kanskje heller slenges rundt, av Jo-Persa. Når de som har makt og rikdom holder sine selskaper, blir det aldri spilt opp til pols. De holder seg til vals, polonese, fandango og fransese, og andre fine greier, til nød kanskje en polka eller reinlender. Rørospolsen er for barbarisk og vulgær for dem. Den er for de som arbeider i gruen eller smeltehytta, lasskjørere og annet småkårsfolk.

Slike som oss.

Så hun var ekstra stolt over å være flink til å danse rørospols, denne dansen som faren hadde elsket. Hun skulle så inderlig ønske at han kunne sett henne nå, hvor flink hun var blitt til å danse. Han ville vært så stolt av henne, hun visste jo det. Og ville elsket å svinge henne rundt i dansen.

Men faren var død.

Igjen dette vonde savnet, en smerte hun bar under brystet som en innkapslet byll nær hjertet.

Jo-Persa utviste stor danseglede, skjønt viljen nok var hakket bedre enn ferdighetene.

Han ville nødig gi slipp på henne etter dansen, så hun måtte servere en løgn om et nødvendig ærend på veslehuset.

– Vi trenger frisk luft, hvisket hun til Hjørdis og dro henne med seg. ★

Forfatterne av serien

Annikki Øvergård er et pseudonym for **Annikki Torgersen** (f. 1957) og **Jan Erik Øvergård** (f. 1955). Hun har bl.a. grunnfag i folkelivsgranskning og mellomfag i folkeminnevitenskap. I tillegg er hun billedkunstner. Han er oppvokst på et gårdsbruk i Østerdalen og har arbeidet som journalist blant annet i Fjell-Ljom, Østlendingen og Arbeidets Rett. Anniki og Jan Erik er samboere, og de har tidligere utgitt romanserien *Rosemalt*.

Noen av personene du møter i *Anna fra Røros*

Anna (Ingeborg Anna) Smedbakken, 19 år, arbeider i smia og på småbruket til bestefaren på Røros

Heine (Heinrich) Smedbakken, Ingeborg Annas yngre bror

Maren von Löwenhielm, mor til Anna og Heine

Nicolai von Löwenhielm, far til Anna og Heine

Per «Mobro» Smedbakken, onkel

Elling Smedbakken, smed, bestefar

Georg Franzén, den mektige kjøpmannen som eier og driver handelshuset Bua

Christopher Franzén, eldste sønn og arving til handelshuset

Charlotte Franzén, Christophers søster

Hjørdis Bergsen, datter av redaktør Bergsen i avisen Bladet, Annas venninne

Magnus «Soppen» Gullvik, sønn av Farjar-Knut, eier av Fabrikken

Les den spennende fortsettelsen!

Bestill hele første bok helt gratis på telefon 815 59 202,
e-post: serieromaner@cappelendamm.no eller på www.norskeserier.no

Vil du abonnere?

Da får du også den andre boken i serien gratis tilsendt. Benytt svarkortet, ta kontakt på telefon, e-post eller SMS. Du kan når som helst stoppe videre forsendelser ved å gi oss beskjed. Gratisbøkene og velkomstgaven beholder du uansett.

Bestill på SMS!
meldingen er gratis

Send
ABN annabok
til **2205**
(husk mellomrom mellom ABN og annabok)

SVARKORT

Din verdikode: **NOR 16549**

OM ABONNEMENTET: Som videre abonnent betaler du kr 94,90 per bok. Det tas forbehold om prisendringer.

E-post: Merket *Anna fra Røros* NOR 16549 til serieromaner@cappelendamm.no
Telefon: Kundeservice 815 59 202 (man.– fre. 09.00–15.00)

JA TAKK, Jeg vil bli abonnent!
Bok nr. 1 og 2 sendes meg kostnadsfritt. Bok nr. 3 sendes 31. mars 2017. Jeg får også en praktisk memo-blokk gratis!

Ja takk, jeg vil ha nyhetsbrev fra NorskeSerier med tilbud og nyheter.

Navn: _____ NOR 16549

Adresse: _____

Postnr./-sted: _____ Mobil: _____

E-post: _____

Signatur: _____ Fødselsdato (dd.mm.åå): _____

Få bøker
+ en søt og
praktisk
memo-blokk!

Adressaten betaler for sending i Norge

Distribueres av Posten Norge

*Postlegg i dag,
vi betaler porto en!*

NorskeSerier
Svarsending 0519
0090 Oslo